

по принуждение, при всичко, г-да съдии, че е известно на всички, че самопризнанието на единъ човѣкъ въ углавния процесъ не може да се раздѣля на части и едната да се зима въ внимание, а другата — не, защото трѣбвало да се прѣдставятъ доказателства. Че това е тъй, се вижда отъ самитѣ процесуални правила, изложени въ Военно-Съдебния Законъ. Въ забѣлѣжката на чл. 657 отъ Военно-Съдебния Законъ е казано (Чете): „*Забѣлѣжка.* Ако признанието на подсѣдимия не възбужда никакво съмнѣние, то съдътъ, безъ да издирва понататѣкъ, може да прѣмине къмъ заключителнитѣ прѣвния. Съдвитѣ, прокурорътъ и участвующитѣ въ дѣлото лица, могатъ да поискатъ, безъ да се глѣда на признанието на подсѣдимия, съдебно дирение, и въ такъвъ случай съдътъ пристѣпва къмъ разглѣжданieto и провѣрката на доказателствата“. Отъ тая забѣлѣжка трѣбва да се истегли правилното заключение, което законодателя е искалъ да даде на самопризнанието. Ако единъ подсѣдимъ прави самопризнание, то това самопризнание, трѣбва да се вземе въ внимание въ всичкитѣ му части, а не въ една частъ да се зима, въ друга — не. Като се основавамъ на тая забѣлѣжка, азъ ходатайствувамъ прѣдъ васъ, г-да съдии, да приемете всецѣло това самопризнание на К. Поппова въ такава смисълъ, въ какъзато той го направи прѣдъ почит. съдъ, въ отсъствие на нѣкакви доказателства отъ прокурорския надзоръ. Щомъ доказателството за участието на К. Поппова въ Бургаския бунтъ е неговото самопризнание, трѣбва да видимъ какво се установява отъ това самопризнание. К. Попповъ, е билъ насилствено принуденъ отъ адвоката Горановъ да вземе участие, за туй не може да има никакво съмнѣние. Това се подкрѣпя отъ самитѣ обяснения на г-на прокурора, това се подкрѣпя още не само отъ свидѣлитѣ распитани тукъ, но и отъ дѣлото, което е било завѣдено въ Бургаския Окрѣженъ Съдъ по бунта. Отъ обясненията на прѣдставителя на прокурорския надзоръ се призна, че въ Бургасъ населението се състои отъ турци, гърци, евреи и отъ всеѣкакви други народности, които не се трѣвожили, какво правителството щѣло да има, и че български кѣщи тамъ имало 11, а даже и самитѣ солдати не разбирали, че става прѣвратъ, викали урра, като мислили, че изпълняватъ своята длѣжностъ. Ако има грѣшка, азъ приемамъ извинение. Сега, ако се съгласимъ, г-да съдии, съ това заключение, дадено отъ г-на прокурора, то само по себе си, ще дойдемъ да заклю-